

הנמר ועכברוש היער

מתוך "סיפורים מדרום ניגריה"

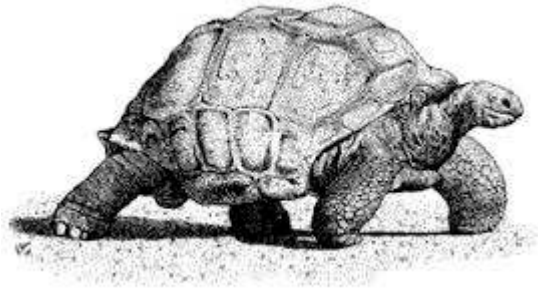
כתב א. דייראל 1910

בזמן הרעב הגדול כל החיות רזו מאוד
מחוסר מזון.

אפילו הנמר היה רזה למרות ההסכם שעשה
עם יתר החיות ולפיו הם הביאו לו תמיד את
הסבים הזקנים שלהן. רק הצב וכל המשפחה
שלו נראו שמנים. כי הצב מצא אגם ובו דגים
רבים וכל בוקר היה יוצא לדוג ומביא דגים
למשפחתו.

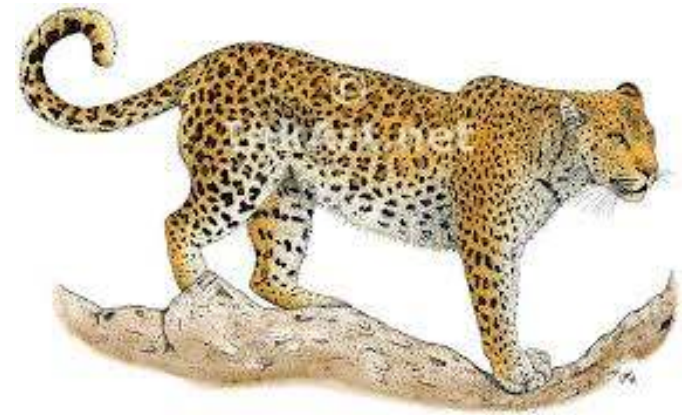
אבל בימים הראשונים של הרעב הנמר טרף
את אמו של הצב ולכן הצב כעס עליו מאוד.

יום אחד הנמר פגש שוב את הצב וראה
שהוא שמן מאוד. לכן החליט לעקוב אחרי
הצב ולראות מאין הוא משיג מזון. בוקר אחד
הסתתר בין העשבים בקרבת ביתו של הצב
וחיכה.

הצב הופיע עם סל גדול וכבד והנמר קפץ
החוצה ואמר "מה יש לך כאן בסל הזה?"
הצב לא רצה לאבד את הארוחה שלו ואמר
שהוא מביא הביתה עצי הסקה, אך חוש
הריח הטוב של הנמר גילה שהסל מלא דגים
ולכן אמר:

"יש לך כאן דגים בסל, ואני אוכל אותם."
הצב לא יכול היה לסרב, כי נמר היה חזק
יותר ולכן הסכים.

"נשב כאן בצל ונאכל ביחד. תכין מדורה
ותבעיר אש, ובינתיים אלך הביתה להביא
שמן, פלפל ומלח."
הנמר התחיל לאסוף זרדים למדורה והצב
חזר הביתה, הביא שמן, פלפל ומלח וגם

חבל ארוך, עשוי משורש עץ טיא-טיא, שהוא
חזק מאוד. כשהאש כבר בערה והדגים
התחילו להתבשל אמר לנמר:
"בזמן שאנו מחכים שהדגים יתבשלו בוא
ונשחק במשחק 'הדק' – שחרר'. אתה תקשור
אותי לעץ וכשאגיד 'שחרר' תהדק את החבל.
וכשאגיד 'הדק' – תשחרר אותי. נראה אם לא
תתבלבל.
הנמר שהיה כבר רעב מאוד חשב שכך
באמת הזמן יעבור מהר יותר והסכים. הוא
קשר את הצב לעץ וכשזה אמר "שחרר"
הידק את החבל וכשהצב אמר "הדק" –
שחרר את הצב.
"ראה – לא התבלבלתי" אמר הנמר בגאווה.

ואז אמר הצב "עכשיו תורך" וקשר את הנמר לעץ. הנמר אמר מיד "הדק, הדק", כי לא היה לו נוח להיות קשור ולפי כללי המשחק רצה שהצב ישחרר אותו מיד, אבל הצב המשיך לרוץ סביב העץ ולקשור אותו עוד ועוד עד שהנמר היה קשור חזק ולא יכול היה לנוע. כל הזמן קרא הנמר לצב שישחרר אותו, כי המשחק כלל לא מצא חן בעיניו, אבל הצב רק צחק והתחיל לאכול את הדגים שהתבשלו בינתיים. אחר כך ארז יפה את יתר הדגים כדי להביא אותם למשפחתו ולפני שהלך זרק את הפלפל והמלח לעיניו של הנמר ואמר: "הרגת את אמי ועכשיו רצית לגזול את הדגים שלי. אין לי כוונה לדוג דגים בשבילך. אני משאיר אותך כאן כדי שתמות מרעב."

כל היום וכל הלילה קרא הנמר והתחנן שמישהו ישחרר אותו וקילל את הצב, אבל אף אחד לא בא, כי החיות ובני האדם לא אוהבים לשמוע את קולו של נמר. בבוקר, כשהחיות באו לחפש להן מזון, הנמר שוב קרא שישחררו אותו, אבל כולם סירבו כי ידעו שהנמר המשוחרר מיד ירצה לטרוף אותם. בסוף מאחד השיחים יצא עכברוש היער, ראה את הנמר הקשור ושאל אותו מה קרה. הנמר סיפר לו כי שיחק עם הצב במשחק "הדק - שחרר" והצב השאיר אותו כאן קשור למוות. והוא ביקש את העכברוש שיחתוך את החבל בשיניו החדות. העכברוש ריחם על הנמר, אבל ידע שאם ישחרר אותו הוא בעצמו יהיה הקרבן הראשון

של הנמר. לכן טען שלא יוכל להתגבר על החבל העבה. ובכל זאת כחיה שהתנסתה כבר במלכודות רבות החליט לנסות לעזור.

הוא תכנן זמן מה ואחר כך חפר בסמוך חור עמוק באדמה חת העץ. כאשר ראה שהחור עמוק מספיק יצא וכרסם את אחד הכריכות של החבל הקושר את הנמר ומיד רץ להסתתר בחור.

אלא שהצב קשר את הנמר היטב, ולמרות שהנמר התאמץ מאוד, עדיין לא יכול היה להשתחרר.

העכברוש יצא מהחור, כרסם עוד חבל ושוב רץ לחור. ושוב לא עזר הדבר לנמר. אז העכברוש הרגיש כבר בטוח יותר וכרסם את כריכות החבל זו אחרי זו עד שעם הכרסום האחרונה הנמר השתחרר. העכברוש רץ מיד לתוך החור אך לא היה זריז מספיק כי ציפורני הנמר השיגו אותו ושרטו חזק על גבו. הוא אמנם הצליח להימלט אבל סימני הציפורניים נשארו על גבו. מאז לכל עכברושי היער סימנים לבנים על גב. זה לזכר ציפורני הנמר כפוי הטובה.